

at give Raad", og saaledes har fralagt sig i sine Udtalelser enhverformelst Solidaritet med Regjeringen, men de Herrer desuagtet finde paa at sige: „Ja, vi forudsatte, at vi af det ærede Medlem have hørt Regjeringens Mening“, og saa bag efter komme til den Erkendelse, som ogsaa her er kommen frem, at man gjorde feil i at antage, at det ærede Medlem talte i Regjeringens Navn, hvormed Anden har saa begaaet denne Feiltagelse end de Herrer selv. Det er det Uheldige, at de Herrer næsten altid begaa Feiltagelser i deres Domme om Regjeringen eller deres Modstandere; men de Feiltagelser, som de selv begaa, skulle de ikke give Andre Skylden for. Den ærede sidste Taler begyndte paa sin sædvanlige morsomme Maade med at sige, at det ærede Medlem for Storeheddinge havde sagt, at naar Landets Eksistens stod paa Spil, da kunde han og hans Meningsfæller nok vise Resignation, men naar det gjælder Sufferkogeriet, kunne de ikke gjøre det. En saadan Udtalelse er aldrig fremkommen. Hvad der er udtalt, er fuldstændig min Mening og var det ogsaa, da jeg udtalte mig igaar, men ikke var saa heldig at faae tydelig udtalt, nemlig, at under de store politiske Kampe, som have fundet Sted her i Salen, have vi Andre været nødt til at finde os i Meget, som vi ansaa for saare uheldigt, og have, som den ærede Taler sagde, gjort det med Resignation og Taalmod; men det at sige, at vi have været nødsagede til med Resignation at finde os i det, indeholder ingenlunde, hvad den sidste ærede Taler udtalte. Hvad der ærede Rigsdagsmand for Storeheddinge idag og jeg igaar havde — og jeg tror ogsaa, at mine Meningsfæller i denne Sal havde — er, at Beboerne paa Derne have et Retfærdighedskrav at fordrø Jyldest for i denne Sag, og hvor der er et virkeligt Retfærdighedskrav, maa vi ikke opgve Kampen, selv om vi have hele det øvrige Thing imod os. Det er Retfærdighedskravet, som her er Tale om, som man ikke i denne Sag kan sætte sig ud over, selv om det staar i Forbindelse med et Sufferkogeriet, thi Sufferkogeriet er slet ikke det, det dreier sig om. (Th. Nielsen: Hvorom er det da?) Det er om Retfærdigheds spørgsmaalet (Afbrydelse.) Jeg beder de Herrer dog anvende en lille Smule Logik i deres Raisonnement, thi saa ville de vide, at jeg ikke her taler om Sufferkogeriet, men om Dp-fyldelsen af, hvad Nogle kalde en Retfærdighedspligt og Andre en Billighedspligt mod de vestindiske Der. (Th. Nielsen: Er der ingen Para-

graf i Forslaget om Sufferkogeriet?). Maa ske det ærede Medlem kun kan se Murvæn i denne Sal, men ikke det, som foregaar indenfor dem. De Herrer's Logik er noget vanskeligt at forstaa. Den sidste ærede Taler udtalte blandt Andet, at ved at negte Lovens Dvergang til 3die Behandling, affstare vi Regjeringen enhver Udvei til at handle ulovlig — det er hans sædvanlige Maade at udtrykke sig paa —, hvilket han saa senere forklarede ved, eller at affstare enhver Berettigelse til at handle paa egen Haand. Det er en ganske mærkværdig Logik, at, naar Nødvendigheden fordrer, at Statsstyrelsen skal handle, og den henvender sig til Rigsdagen og forlanger dennes Medvirkning til at handle, og den negter, hvad der skal gjøres, man saa affstærer Regjeringen Berettigelsen til at handle paa egen Haand. For mig er det efter Logikens soleklart, at saa giver man Regjeringen Berettigelse til at handle paa egen Haand.

Formanden (A. Rabbe): Jeg vil ikke gjerne have Forhandlingen ført ind paa Forudsætninger, hvis Drøftelse ikke kan være til nogen Gavn for Forhandlingerne, men kan vække Bitterhed. Jeg skal ogsaa gjøre opmærksom paa, at der ikke fra dette Things Side er Tale om at negte at forhandle med Regjeringen.

Sag: Jeg skal rette mig efter den ærede Formands Opfordring, men dog gjøre opmærksom paa, at det næste Afstemningspunkt, som foreligger, naar det nuværende forstaaes, er netop at affstære yderligere Forhandling med Regjeringen om den foreliggende Sag ved at negte sammens Dvergang til 3die Behandling. Men, som sagt, hvad der for mig er af Bigtighed at paapege, er den efter mit Syn sjaeve og falske Slutning, at vi ved at negte Lovforslagets videre Behandling skulde affstære Regjeringen Berettigelsen til at handle paa egen Haand; det forekommer mig tværtimod at være en simpel og klar Logik, at, naar Regjeringen henvender sig til Rigsdagen og opfordrer den til i Forening med sig at tage Bestemmelse om, hvad der skal gjøres for at afhjælpe Nøden paa St. Croix, og Rigsdagen undlader at forhandle Spørgsmaalet med Regjeringen, da ei alene affstærer man ikke, men man henviser Sagens Afgjørelse til Regjeringen selv (Latter). Ja, de Herrer le nu af denne Sag, som de gjøre af saa meget, som Debagefter ere nær ved at græde